

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6317010171
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6317010171.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovanej F. J., pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. júna 2021 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Brezno sp. zn. 1T/75/2017 zo dňa 02. októbra 2019, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 1T/75/2017 zo dňa 02. 10. 2019 vo výroku a treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o ochrannom opatrení.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovanú F. J., nar. XX. XX. XXXX v E., trvale bytom J. G. K. XXXX/XXA, E.,

podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, za použitia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu podmienčne odkladá za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jej správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanej ustanovuje skúšobnú dobu vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. k) Trestného zákona súd obžalovanej ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 1T/75/2017 zo dňa 02. 10. 2019 bola obžalovaná F. Rusnáková uznaná za vinnú zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené v tomto rozsudku.

Za to bola obžalovaná odsúdená podľa § 237 ods. 4, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 36 písm. j), § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, čl. 7 ods. 5 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona bola na výkon trestu odňatia slobody zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej uložil aj ochranný dohľad vo výmere 1 roka.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú spoločnosť SILICATE WORLD, s.r.o., so sídlom Lučenec, Maloveská 68, IČO: 35 852 941, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Po doručení tohto rozsudku podala proti nemu v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaná prostredníctvom svojej obhajkyne, ktoré odôvodnila v podstate tým, že podľa jej názoru bola od začiatku prípravného konania celá trestná vec vedená orgánmi činnými v trestnom konaní nesprávnym smerom. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že záležitosť, ktorá je predmetom obžaloby, a z ktorej bola odsúdená, je dielom X. P. ml. a D. B.. Obaja v konaní vystupujú ako svedkovia, pričom ona je vlastne poškodená. Od začiatku bola v dobrej viere, a chcela získať finančné prostriedky pre spoločnosť. Keďže z predchádzajúceho obdobia poznala D.. X. P. a nemala s ním zlé skúsenosti, dôverovala aj jeho synovi. Už vie, že svedkovia P. ml. a B. mali všetko dopredu dohodnuté a všetko zabezpečili aj po právnej stránke prostredníctvom P. H. Q. a P. P.. Svedčí o tom napr. aj vypracovaný znalecký posudok z odboru grafológie a písmaoznactva. Ju iba využili a pravdepodobne ona bude za skutok odsúdená, pričom nie je vydatá, nemá deti, stará sa o svoju chorú matku a dôsledky tohto podvodného konania majú dopad práve na ňu, čo zle psychicky znáša. Tieto okolnosti v podstate potvrdil vo svojich výpovediach aj zástupca poškodeného, D.. arch. P. L.. Z výpovedí svedkov je zrejme, že vypovedajú účelovo, hlavne v snahe nepoškodiť seba a zbaviť sa zodpovednosti. Čestne prehlásila, že kúpnu cenu nikdy od nikoho neprevzala, čo zrejme zohľadnil vo svojom rozhodnutí aj okresný súd. Napriek tomu, že súd vykonal rozsiahle dokazovanie, nevyhodnotil vykonané dôkazy správne. Z hľadiska subjektívnej stránky jej nebolo preukázané úmyselné zavinenie, ktoré sa pri tomto trestnom čine vyžaduje. Konala s vedomím, že nechce poškodiť spoločnosť, predaj mal byť práve výhodný pre spoločnosť v danom období. Ďalej poukázala na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. Tpj28/2017, v zmysle ktorého typickým príkladom úmyselného porušenia povinnosti konateľa pri správe majetku je predaj „pod cenu“, teda za neprimerane nízku protihodnotu. Konkrétne povinnosť predávať majetok takýmto spôsobom úprava Obchodného zákonníka neobsahuje, avšak je úlohou výkladu a aplikácie Trestného zákona v konkrétnom prípade použiť na dotknutú situáciu právny pojem porušenia postupu konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti. Na záver uviedla, že je pre ňu nepochopiteľné, že orgány činné v trestnom konaní nezaujímali pri vyšetrovaní súvislosti celej veci, motív konania jednotlivých osôb, miera zavinenia, pohnútky a spôsob, akým jednotliví aktéri konali, ale uspokojili sa s jej obvinením. Považuje preto za nespravodlivé, že celá zodpovednosť ostala na nej, a to aj napriek tomu, že sa obohatili iné osoby. Požiadala preto, aby súd zväzil všetky ňou uvádzané argumenty, postupoval citlivo pri hodnotení vykonaného dokazovania a na základe toho aj rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu zruší a vec mu vráti na nové rozhodnutie s tým, že následne bude spod obžaloby v celom rozsahu oslobodená.

Proti uvedenému rozsudku písomne odôvodnila odvolanie aj samotná obžalovaná, v ktorom v podstate uviedla, že obhajkyňa nespomenula, že v čase podpisu zmluvy dňa 30. 07. 2009 už nebola konateľkou obchodnej spoločnosti SLOVAKWOOD, s.r.o., pretože ako vyplýva z výpisu z obchodného registra, dňom 22. 07. 2009 bola z funkcie konateľa odvolaná a menovaná bola P. J. M.. S touto skutočnosťou sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal, hoci skutkovú podstatu trestného činu podľa § 237 Trestného zákona môže naplniť len osoba, ktorej zákon ukladá nejaké povinnosti pri správe cudzieho majetku, pričom v jej prípade sa malo jednať o povinnosť konateľa konať v záujme spoločnosti s odbornou starostlivosťou. Súd sa teda mal vyrovnáť s tým, či konala, alebo nekonala ako konateľka, a či o svojom odvolaní v čase podpisu zmluvy vôbec vedela, a či teda môže niesť trestnoprávnu zodpovednosť. Vo svojej výpovedi vysvetlila, prečo dôverovala tomu, že kupujúci kúpnu cenu zaplatí, a že o svojom odvolaní z funkcie konateľa nevedela, a taktiež preukázala, že vyzývala kupujúceho a zaplataenie kúpnej ceny prostredníctvom sms. Keďže vo veci neplatnosti kúpy začala podnikáť ďalšie kroky nová konateľka, jej bolo objektívne znemožnené podniknúť právne kroky na vymáhanie kúpnej ceny, a teda nemožno urobiť záver o tom, že by porušila svoje povinnosti pri správe cudzieho majetku. Samotné nezaplataenie kúpnej ceny podľa nej ešte nie je porušením povinnosti z jej strany a nevytvorilo situáciu, ktorú by nebolo možné zvrátiť bez toho, aby spoločnosti vznikla škoda. Necíti sa byť vinnou, ale obeťou koordinovaného

postupu tretích osôb, pričom poukázala aj na výpoveď Ing. arch. P. L., ktorá je nedôveryhodná a je z nej zrejmé, že je mimoriadne dobre informovaný o zákulisných aktivitách iných osôb. Okolnosti, za akých došlo k jej odvolaniu z funkcie konateľky spoločnosti, v ktorej bola v tom čase aj spoločníčkou, súd nedokazoval, pričom sú podľa nej podstatné. Ako spoločníčka totiž musela dostať pozvánku na zasadnutie valného zhromaždenia, čo však poprela, a dôkaz o opaku vykonaný nebol. Poukázala na to, že osoby, ktoré kúpnu cenu nezaplatili, sa vyhli akejkoľvek zodpovednosti. Obchodnej spoločnosti objektívne nemohla vzniknúť škoda vo výške 215.760,- Eur, pretože ak zmluvu podpisovala v čase, keď nebola konateľkou spoločnosti, je zmluva absolútne neplatná pre rozpor so zákonom, a kupujúci nadobudli vlastnícke právo neplatne. Na záver uviedla, že jej hrozí trestná sadzba vo výmere 10 až 15 rokov a ešte aj náhrada škody v ohromnej výške, pričom v skutočnosti ku škode v takej výške a z takého dôvodu, ako je uvedené v rozsudku, nemohlo dôjsť. Na základe uvedeného preto navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol tak, že konanie voči nej zastaví, alebo ju spod obžaloby oslobodí, alternatívne aby vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Po zmene obhajkyne obžalovanej doplnila dôvody odvolania aj nová obhajkyňa obžalovanej, ktorá v písomnom podaní zo dňa 14. 05. 2021 v podstate uviedla, že súd vyhodnotil skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania ohľadne zániku funkcie konateľky nesprávne, a to vo vzťahu k posúdeniu objektívnej stránky trestného činu. Porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku sa môže dopustiť len osoba, ktorá takúto povinnosť má, a ktorá ju porušila. V skutkovej vete sa obžalovanej kladie za vinu porušenie ustanovenia § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom táto povinnosť sa vzťahuje len a výlučne na konateľa spoločnosti. Z lustrácie rozhodnutí súdov pritom nezistila ani jeden prípad odsudzujúceho rozsudku pre trestný čin podľa § 237 Trestného zákona voči osobe, ktorá spáchala skutok v čase, keď nemala osobitnú povinnosť uloženú jej zákonom, zmluvou alebo rozhodnutím súdu. Bolo preukázané, že obžalovaná doručila obchodnej spoločnosti SLOVAKWOOD, s.r.o., minimálne v jednom prípade (24. 04. 2009) vzdanie sa funkcie konateľa. Následne funkcia konateľa zaniká buď tým, že valné zhromaždenie ho na svojom zasadnutí vezme na vedomie, alebo uplynutím troch mesiacov od doručenia písomného prejavu konateľa. Hoci celý proces okolo ukončenia funkcie konateľa je plný rozporov vo výpovediach svedkov, súd sa podľa jej názoru musí držať striktného právneho posúdenia, z ktorého vyplýva, že registrový súd zapísal ukončenie výkonu činnosti konateľa zo strany obžalovanej ku dňu 22. 07. 2009, tento zápis je právne účinný a záväzný voči všetkým. Preto vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obžalovanej, ktorá mala konať ako konateľka len na základe toho, že si v čase podpisu zmluvy myslela, že konateľkou je, hoci v čase spáchania skutku konateľkou nebola, považuje za rozširovanie trestnoprávnej zodpovednosti extenzívnym výkladom ustanovenia § 237 Trestného zákona, pričom v trestnom práve hmotnom platí absolútny zákaz dotvárania práva (extenzívny výklad). Ďalej uviedla, že orgány činné v trestnom konaní v otázke stanovenia výšky škody porušili ustanovenia Trestného poriadku v neprospech obžalovanej. V napadnutom rozsudku sa uvádza, že obžalovaná spôsobila škodu vo výške 215.760,- Eur, čo je výška kúpnej ceny, pričom tento záver je nesprávny. Ak obžalovaná v čase podpisu kúpnej zmluvy nekonala ako konateľka (aj keď si to myslela), nemohla platne zaviazat' svojim podpisom obchodnú spoločnosť na predaj nehnuteľnosti. Kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, obžalovaná mohla konať len sama za seba. Aj poškodená obchodná spoločnosť počas celého trestného stíhania opakovane zdôrazňovala, že ide o absolútne neplatný právny úkon. V tomto prípade poškodenej spoločnosti nevznikol právny nárok na zaplatenie kúpnej ceny z absolútne neplatného právneho úkonu, nakoľko jej prijatím by sa dopustila bezdôvodného obohatenia. Poškodená spoločnosť poukazovala na škodlivý následok, ktorý mala obžalovaná podpisom kúpnej zmluvy spôsobiť - trvajúci zápis vlastníckeho práva v prospech kupujúceho D. B., a pretrvávajúce užívanie nehnuteľnosti zo strany tretích osôb a teda škodu na ušľach úžitkov z nej. Výška takto spôsobenej škody však v priebehu celého trestného stíhania nebola orgánmi činnými v trestnom konaní vôbec zisťovaná, hoci je pre právnu kvalifikáciu kľúčová. Medzi konaním obžalovanej a tým, že obchodná spoločnosť nie je stále zapísaná ako vlastníčka nehnuteľnosti neexistuje žiadna príčinná súvislosť. Tá bola porušená konaním, resp. opomenutím konať zo strany poškodenej spoločnosti. Nevyplatenie kúpnej ceny je nedodržaním povinností zo strany kupujúceho, za ktoré nemôže primárne niesť trestnoprávnu zodpovednosť predávajúci, ani osoba konajúca v jeho mene. Porušovaním povinností pri správe cudzieho majetku by bolo zanedbanie ďalších povinností zo strany štatutára, ktoré smerujú k vymáhaniu nezaplatenej kúpnej ceny, alebo vyvodeniu právnych následkov z tejto skutočnosti. Ďalej poukázala na to, že vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 07. 08. 2009 a rozhodnutie prevzala splnomocnená zástupkyňa predávajúceho v sídle spoločnosti dňa 12. 08. 2009. Nová konateľka P. M. doručila správe katastra návrh na vyznačenie poznámky o začatí súdneho konania o určenie vlastníckeho práva už dňa 17. 08. 2009 a žaloba o určenie vlastníckeho práva bola podaná

na Okresný súd Lučenec už dňa 14. 08. 2009, teda 18 dní po podpise zmluvy zo strany obžalovanej už boli zo strany novej konateľky uskutočnené viaceré právne úkony, ktoré mali a v skutočnosti aj reálne museli zabrániť prevodu vlastníckeho práva na kupujúceho. To všetko sa uskutočnilo ešte pred stretnutím obžalovanej s novou konateľkou pri podpise zmluvy o prevode obchodného podielu, ku ktorému došlo dňa 22. 08. 2009. Z listinných dôkazov vyplýva, že to nebola obžalovaná, ktorá umožnila kupujúcemu prístup do nehnuteľnosti, ale umožnila to poškodená, ktorá už 12. 08. 2009 vedela o neplatnom prevode nehnuteľnosti. Počínanie poškodenej je nepochopiteľné o to viac, že už 14. 08. 2009 podala na súd žalobu o určenie vlastníckeho práva spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia, ktorého súčasťou bol návrh na zákaz nakladania s ňou a jej prenajímania, ktorému súd vyhovel a predbežné opatrenie vydal. Aj ku dňu podania odvolania v tejto veci je na liste vlastníctva stále zapísaná obmedzujúca poznámka. Poškodená uzatvorila dňa 03. 11. 2009 s kupujúcim D. B. dohodu o urovnaní, na základe ktorej kupujúci uznal neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 30. 07. 2009, súhlasil so spätným prevodom vlastníckeho práva v prospech poškodenej a poškodená sa zaviazala po opätovnom zápise vlastníckeho práva v jej prospech vziať žalobu o určenie vlastníckeho práva späť. Ivan Beer a poškodená sa zároveň dohodli, že požiadajú spolu o prerušenie občianskeho súdneho konania. Ako ale vyplýva z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/305/2012 zo dňa 25. 07. 2013, došlo k zastaveniu súdneho konania, pretože poškodená spoločnosť v rozpore so zákonom opomenula podať návrh na pokračovanie v konaní. Žalobu o určenie vlastníctva v prípade, ak zmluvu nepodpísal konateľ, a nebola dodatočne schválená spoločnosťou, navyše ak kupujúci nezaplatil kúpnu cenu, nie je možné prehrať. Vydané predbežné opatrenie bolo plne spôsobilé zabrániť akýmkoľvek škodám na nehnuteľnom majetku, resp. dávalo a dáva kvalitný právny základ na jej vymoženie. Poškodená však napriek tomu, že vedela o tom, že súd konanie o určenie vlastníctva zastavil, a že Ivan Beer dohodu zo dňa 03. 11. 2009 nedodrжал, je do dnešného dňa pasívna a žalobu o určenie nepodala. Obžalovaná, ktorá od 22. 07. 2009 nie je konateľkou spoločnosti, objektívne nemôže prispieť k tomu, aby bolo vlastnícke právo zapísané v prospech poškodenej. Pasivita poškodenej naopak umelo udržia domnelú existenciu škody na jej strane, ktorá mala vzniknúť konaním obžalovanej. Zápis na liste vlastníctva tak už v súčasnosti nie je v príčinnej súvislosti s konaním obžalovanej pri podpise zmluvy, ale s nekonaním poškodenej, ktorá sama tým, že vzala na vedomie vzdanie sa funkcie konateľky, znemožnila obžalovanej podnikat' v mene spoločnosti ďalšie právne kroky smerujúce k náprave škodlivého následku. Obžalovaná svojím konaním teda nenaplnila skutkovú podstatu trestného činu podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona ani po objektívnej, ani po subjektívnej stránke. Záverom uviedla, že obžalovaná bola dlhé roky zamestnankyňou viacerých obchodných spoločností, na ktoré mal vplyv Ing. arch. Juraj L., hoci v nich nevystupoval ako konateľ. Hoci sa stala konateľkou spoločnosti SLOVAKWOOD, s.r.o., nekonala samostatne, ale plnila pokyny Ing. arch. L.. Už krátko po tom, ako sa stala konateľkou, zistila, že sa ocitla v pasci, nemohla samostatne konať a bola nútená niesť vážnu zodpovednosť, pričom mala vedomosť, že viacerí konatelia firiem, kde bol v zákulisí D. arch. L., čelili trestným stíhaniam, a tiež zistila, že niekto za spoločnosť SLOVAKWOOD, s.r.o., podpisoval dokumenty jej menom. V čase, keď uzatvárala kúpnu zmluvu, bola pod veľkým tlakom a stresom. Domnievala sa, že bola konateľkou, pretože P. DObrocký ju prehováral, aby sa funkcie konateľky nevzdala, a nemala vedomosť o tom, že spoločnosť jej vzdanie sa funkcie akceptovala. Ako konateľka chcela zabezpečiť pre spoločnosť finančné prostriedky a konala v dôvere, že jej kúpna cena bude vyplatená. Obžalovaná teda konala pod tlakom tiesnivých okolností, navyše ako laik nebola schopná správne posúdiť právne dôsledky svojho konania a zrejme ani neuvažovala „triezvo“. Práve podnikateľské aktivity L. a spôsob jeho vystupovania viedli k oklamaniu obžalovanej a následnému zastrážovaniu zo strany tretích osôb. Tiež poukázala na to, že od 22. 07. 2009, kedy bola obžalovaná odvolaná z funkcie konateľa, sa na tomto poste vymenili 4 osoby a 2 krát sa zmenilo obchodné meno spoločnosti. Skutočnosť, že nehnuteľnosť je zapísaná na liste vlastníctva tretej osoby, dokonca mohla byť pre poškodenú obchodnú spoločnosť v určitom období prospešná, ak mala záväzky a veritelia by jej na tento nehnuteľný majetok nemohli siahnúť. Na základe uvedených skutočností preto navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil, najmä s poukazom na dĺžku trestného stíhania, a to tak, že ju spod obžaloby oslobodí. Alternatívne navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

K podanému odvolaniu obžalovanej sa písomne vyjadril aj konateľ poškodenej obchodnej spoločnosti, ktorý v podstate uviedol, že JUDr. F. F. z Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota účelovo usmerňoval celé trestné konanie, a konal na príkaz bývalého okresného prokurátora JUDr. U., ktorý tak konal zase na základe dohody s D. X. P., otcom skutočného vinníka, ktorým je jeho syn P. X. P. S nesprávnym vedením a postupom prokurátora súvisí aj okolnosť, že v tomto konaní v žiadnom prípade nie je dôvod na postup podľa § 237 Trestného zákona, ale jednoznačne sa malo postupovať podľa § 221 Trestného

zákona. Podľa § 237 Trestného zákona by to bolo iba v tom prípade, ak by obžalovaná mala byť v čase, keď sa stal skutok, konateľkou. Preto sa malo jednať o všeobecný podvod podľa § 221 Trestného zákona. Nestalo sa tak z dôvodu postupu prokurátora P. F., lebo vec mala byť smerovaná tak, aby X. P. ml. bol mimo podozrenia. Predmetné konanie je nespravodlivé a v rozpore so zákonmi a s vážnymi chybami konajúceho sudcu. Súhlasil s odvolaním obžalovanej v tom smere, že D. B. priznal, že všetko za neho robili P. ml. a P. Q.. Súd mal teda vyhodnotiť všetky konania a listiny od D. B. ako neplatné, pretože neexistuje žiadna plná moc od B. na P. ml. alebo P. Q.. Ďalej uviedol, že keď sa poškodený stotožňuje s názorom obžalovanej, a opačne obžalovaná zase s názorom poškodeného, mal by súd tieto skutočnosti vyhodnotiť úplne ináč, avšak súd nechcel ísť do rozporu s podozrivým prokurátorom P. F. a radšej potrel dôkazy predkladané poškodeným, čím napomohol nespravodlivému postupu. Z dokazovania je zrejmé, že niektorí svedkovia pred súdom klamali, preto bol súd povinný pristúpiť ku konfrontáciám, čo poškodený viackrát požadoval, čo tiež dáva dôvod na dovolanie zo strany obžalovanej. Nestotožnil sa s názorom obžalovanej, že súd vykonal rozsiahle dokazovanie, pretože zo strany poškodeného je nespočetne veľa návrhov na vykonanie dokazovania, ktoré ostali bez akceptovania zo strany súdu, čo považuje za ignorantský prístup, najmä keď sa malo postupovať podľa § 221 Trestného zákona, a nie podľa § 237 Trestného zákona, ako to navrhol P. F.. Na záver uviedol, že poškodenou je nielen obžalovaná, ale najmä obchodná spoločnosť, pretože nemajú ani finančné prostriedky, ani majetok, a súd im ani nepriznal škodu. Takýto zaujatý postup súdu je absolútne nesprávny, v niekoľkých bodoch procesne v rozpore so zákonom a zakladá niekoľko dovolacích dôvodov.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie dňa 22. 06. 2021 v zmysle § 293 ods. 7 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovanej, pretože upovedomenie o verejnom zasadnutí jej bolo doručené riadne a včas a písomne požiadala, aby sa verejné zasadnutie konalo v jej neprítomnosti.

Splnomocnenec poškodeného v rámci verejného zasadnutia uviedol, že obchodná spoločnosť si od obžalovanej žiadnu škodu neuplatňuje a ani nebude uplatňovať, pretože ona im škodu nespôsobila, ale spôsobili im ju iné osoby, ktoré ich začali vydierať, na čo oni nepristúpili. Na to všetko poukazoval už v konaní pred okresným súdom. Pán P. ml. a jeho otec, ktorý sa pozná s bývalým okresným prokurátorom U., dosiahli to, že nakoniec bola obžalovaná len F. J., pričom konanie Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota považuje za protizákonné, s podozrením na zneužívanie právomoci verejného činiteľa, na čo tiež v priebehu konania poukazovali.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že prvostupňový rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých výrokoch. Uložený trest zohľadňuje formu účasti a mieru zavinenia obžalovanej na spáchanom skutku, preto navrhla jej odvolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovanej na verejnom zasadnutí navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil ako nezákonný, pretože obžalovaná nenaplnila skutkovú podstatu trestného činu ani po objektívnej, ani po subjektívnej stránke, pričom absentuje aj spôsobenie škody. Vzhľadom na dĺžku konania navrhla, aby krajský súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovanej je z časti dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku

v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami vo vzťahu k jednotlivým výrokom rozsudku. Keďže sa krajský súd s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožnil, v podrobnostiach naň odkazuje (str. 17 - 25).

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku okresným súdom vo vzťahu k výroku o vine, reagujúc na odvolacie námietky obžalovanej krajský súd dodáva, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že v čase podpisovania kúpnej zmluvy dňa 30. 07. 2009 obžalovaná F. J. konala v presvedčení, že je stále konateľkou obchodnej spoločnosti SLOVAKWOOD, s.r.o. Okresný súd Banská Bystrica ako registrový súd vykonal zápis zmien v osobe konateľa obchodnej spoločnosti, ktoré boli v obchodnom registri zverejnené dňa 22. 09. 2009, pričom v zmysle § 27 ods. 3 Obchodného zákonníka sú tieto údaje účinné voči tretím osobám odo dňa 22. 09. 2009, a obsah listín, ktorých zverejnenie ustanovuje zákon, je účinný odo dňa 22. 09. 2009, keď bolo zverejnené oznámenie o ich uložení do zbierky listín. Kupujúci - svedok D. B. tak v čase podpisu kúpnej zmluvy nemohol vedieť, že obžalovaná v tom čase už nebola konateľkou predávajúcej obchodnej spoločnosti. Na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obžalovanej tak uvedená skutočnosť nemala žiadny vplyv (najmä nie v situácii, keď sama konala v presvedčení, že v čase podpisu kúpnej zmluvy bola konateľkou, ako to sama opakovane uviedla). Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obžalovaná podpísala kúpnu zmluvu, v ktorej okrem iného prehlásila, že pri podpise zmluvy prevzala od kupujúceho finančnú hotovosť vo výške 215.760,- Eur, napriek tomu, že si bola vedomá, že v skutočnosti žiadne peňažné prostriedky od kupujúceho neprevzala. Z uvedeného je zrejmé, že takýmto konaním, keď podpísala kúpnu zmluvu na predaj nehnuteľnosti bez toho, že by za predaj obdržala protihodnotu vo forme finančných prostriedkov, porušila povinnosti vyplývajúce jej zo zákona, konkrétne z § 135a Obchodného zákonníka, keďže nevykonávala funkciu konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti. Ako totiž správne uzavrel okresný súd, podpis obžalovanej na kúpnej zmluve bol overený dňa 30. 07. 2009, a podpis kupujúceho - svedka D. B. až dňa 07. 08. 2009, teda je evidentné, že nebol prítomný pri podpise zmluvy a teda ani neodovzdal pri podpise kúpnej zmluvy finančné prostriedky. Skutočnosť, že sa obžalovaná spoliehala na to, že jej kupujúci v budúcnosti uhradí kúpnu cenu, však nemá žiadnu oporu v zákone a nemôže ju ani vyvinúť z trestnoprávnej zodpovednosti. Trestnoprávna zodpovednosť je postavená na zodpovednosti za zavinenie. Z vyššie uvedených skutočností je potom zrejmé, že obžalovaná svojím konaním spôsobila, že poškodená obchodná spoločnosť prišla o vlastnícke právo k nehnuteľnosti bez toho, aby za to obdržala finančnú protihodnotu, čím došlo k spôsobeniu škody vo výške 215.760,- Eur, pričom na liste vlastníctva ako vlastník nehnuteľnosti stále nie je zapísaná poškodená obchodná spoločnosť. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že pokiaľ by aj obžalovaná ostala konateľkou obchodnej spoločnosti a podnikla by následne právne kroky smerujúce k vymoženiu kúpnej ceny, hoci aj s úspešným výsledkom, aj tak svojím konaním naplnila skutkovú podstatu žalovaného trestného činu. Pokiaľ aj bola uvedená do omylu konaním tretích osôb, v konaní nebolo preukázané, že by kúpnu zmluvu podpísala pod nátlakom, bez svojej slobodnej vôle. Obžalovaná ako svojprávnna fyzická osoba, vedomá si všetkých ustanovení obsiahnutých v kúpnej zmluve, túto dobrovoľne podpísala bez toho, že by za predmet kúpy prevzala kúpnu cenu. Správne preto okresný súd po vykonanom dokazovaní uznal vinu obžalovanej v zmysle podanej obžaloby. Okresný súd sa pritom v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne vysporiadal s otázkami výkonu funkcie konateľky zo strany obžalovanej v čase podpisu kúpnej zmluvy, porušenia ustanovenia § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, a spôsobenou škodou vo výške 215.760,- Eur. Čo sa týka skutočností uvádzaných vo vyjadrení poškodeného k podanému odvolaniu, ako správne uviedol aj okresný súd, tie sa týkajú iných osôb, ktoré neboli v procesnom postavení obžalovaných, a v zmysle zákona o nich ani súd nemôže konať a rozhodovať, pretože v zmysle § 278 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu.

Čo sa týka výroku o treste, krajský súd po zohľadnení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov nepodmienečne je neprimerane prísny. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnúť, patrí aj osoba páchatela, pomery páchatela (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy.

Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatel'a ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Správne okresný súd dospel k záveru, že ukladanie trestu v základnej trestnej sadzbe by bolo vzhľadom na okolnosti prípadu a najmä dĺžku trestného konania pre obžalovanú neprímerane prísne, preto trest odňatia slobody v zmysle § 39 Trestného zákona a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd mimoriadne znížil. Krajský súd však po zohľadnení všetkých okolností prípadu, postoj poškodeného, ktorý od obžalovanej nepožaduje náhradu škody, ako aj kupujúceho - svedka Ivana B., ktorý s poškodeným uzavrel dohodu o urovaní, dospel k záveru, že v prípade obžalovanej je možné rozhodnúť aj o podmiennečnom odklade výkonu uloženého trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti je tiež potrebné pripomenúť, že skutok bol spáchaný v roku 2009, a aj keď obžalovaná síce v roku 2016 spáchala ďalší trestný čin (prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona), toto odsúdenie má už zahladené, preto sa na ňu hľadí, ako keby nebola odsúdená. Krajský súd preto zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, a uložil obžalovanej trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 4 rokov, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jej správaním v skúšobnej dobe. Krajský súd pri ukladaní trestu tiež aplikoval čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože pri výmere trestu len v zmysle § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona by musel obžalovanej ukladať trest odňatia slobody vo výmere minimálne 5 rokov. Keďže súd uložil nad správaním obžalovanej počas skúšobnej doby dohľad probačného a mediačného úradníka, musel jej v zmysle zákona uložiť aj niektorú z povinností alebo obmedzení uvedených v zákone. Vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovanej jej súd uložil povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie, aby mala obžalovaná zabezpečený pravidelný príjem a nedopúšťala sa ďalšej trestnej činnosti. Takto uložený trest je potom podľa názoru krajského súdu pre ochranu spoločnosti, nápravu páchatel'a, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie postačujúci, pričom dostatočne zabezpečí prevýchovu obžalovanej a zároveň takýto trest postihuje len obžalovanú, a zohľadňuje všetky okolnosti prípadu a je v súlade so zásadami pre ukladanie trestov.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Keďže výrok o ochrannom opatrení mal podklad v pôvodnom výroku o treste, ktorý bol krajským súdom zrušený, musel krajský súd zrušiť aj výrok o uloženom ochrannom dohľade.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.